

בעל ה"זרע שמשון" רבי שמשון חיים בן רבי נחמן מיכאל נחמני זיע"א
הבטיח ברכות וישועות מופלגות לעוסקים בתורתו וכך כתב בהקדמה לספרו:
"ועינכם תחזינה בנים ובני כשתילי זיתים סביב לשולחנכם
בתים מלאים כל טוב גם עושר גם כבוד לא יסופו מזרעכם"

שיעור מס' 291 | פרשת האזינו תשפ"ז

"אבא קרוב לאבא"

חנן עמר הי"ד, ספר אהוב מאשקלון. חבריו מתארים אותו כאבא מסור למשפחתו, טוב ומיטיב לבריות. כה סמלי היה שמצא את מותו על קידוש ה' בעת שניסה בטוב ליבו להציל נפשות מכדורי המרצחים ימ"ש בעוטף עזה, תוך שהוא מנסה לגונן בגופו על אזרחים בטבח המחריד בשמחת תורה תשפ"ד.

בן שלושים ושמונה היה במוותו והותיר אחריו אלמנה ושלושה ילדים, ביניהם בנו נועם בן האחת עשרה. כאמור, חנן היה 'אבא' בכל מובנה של המילה. ילדיו היו קשורים אליו בלב ונפש, ומותו הטראגי השפיע עליהם קשות.

שנתיים חלפו מאז אותו יום אפל. כשנועם התקרב ליום הולדתו השלושה עשר, אימו החלה לדבר אתו על חגיגת הבר מצווה שלו. אך נועם אמר לאמו המודאגת שהוא כלל לא מעוניין בבר מצווה. העצב והחורבן שבאובדן אביו האהוב היו כבדים מנשוא. המחשבה להיכנס לנקודת הציון הזו בלי אבא נראתה לו בלתי אפשרית.

"לכל ילד יהודי יש בר מצווה בגיל שלוש עשרה. עולים לתורה בבית הכנסת, מניחים תפילין. זה משהו שילדים יהודים עושים כבר אלפי שנים". נועם השיב: "לא אני, אמא. אין לי בר מצווה". האם המבולבלת והעצובה שאלה: "אז מה היית רוצה לעשות במקום?"

"אני רוצה חופשה מהנה ומרגשת בארה"ב, רוצה טיול באמריקה. אני לא רוצה מצווה", אימו השיבה לו: "הייתי רוצה מאוד, אבל אתה יודע שאין לנו שום דרך לממן טיול כזה. אני כל כך מצטערת". נועם התעקש: "זה מה שאני רוצה. אם את שואלת אותי - זה מה שאני מבקש".

אמא, אישה עם לב מיוחד, אמרה לו: "אתה יודע, בני היקר, יש לך שני אבות שבשים. אביך הביולוגי נמצא שם, קרוב לאבא שבשמים, הקב"ה. למה שלא תדבר איתם ותגיד להם מה אתה רוצה? זה מעבר ליכולות שלי. זה לא משהו שאני יכולה לארגן אפילו בדמיון הכי פרוץ שלי. לך תדבר עם שני האבות שלך שבשמים".

"ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים" - הדגש בדברי רבי עקיבא אלו הוא שמי שמטהר את ישראל הוא "אבא" שעונה למשאלות בנו לפניו משורת הדין, כמובא בגמרא בקידושין: "אב שמחל על כבודו - כבודו מחול". כך גם מצינו בגמ' בבא בתרא: "דאבא לגבי בריה אחולי אחיל". ויתירה מזו, מוסיף רבינו ה"זרע שמשון" זיע"א, שהאב מוחל לבנו גם כשהבן אינו מכיר כלל בחטאו, אלא רק הקב"ה, וכך משמע בדברי רבי עקיבא הנ"ל, שהרי האדם אינו מבקש להיטהר, אלא שמן השמים זורקים עליו מים טהורים לטהרו, שהוא חטא שאין מכיר בו אלא המקום.

"לקחתי את דברי אמי ללב. הלכתי לבית הכנסת, דיברתי עם אלוקים ודיברתי עם אבא שלי. ביקשתי מאבא שיהיה מליץ יושר עבורי, וביקשתי מהשם: 'אנא, ארגן לי טיול לאמריקה'".

החיים המשיכו. כמה שבועות לאחר מכן, גב' עמר קיבלה הודעה. קיימת עמותה בשם "מנוחה ושמחה", המנוהלת על ידי בני הזוג קוניק הי"ו, זוג חסידי מיראל. הארגון הוקם כדי לתמוך במשפחות שכולות בישראל לאחר טבח השבעה באוקטובר ומלחמת עזה. הם ארגנו טיול של עשרה ימים באמריקה למשפחות שכולות, כשכל ההוצאות משולמות על ידם.

הטיול יוצא בדיוק בשבוע של הבר מצווה של נועם.

"חשבתי שאני הווה", היא אומרת. "חשבתי שהשתגעתי או שאני חולמת". היא התקשרה אליהם והם אמרו לה: "כמובן, הצטרפו אלינו. תביאו את הילדים, אתם הולכים ליהנות". כשסיפרה לר' מנדי קוניק את כל הסיפור - שבנה לא רוצה מצווה אלא טיול - הוא ענה: "זה מדהים. אנחנו נארגן לבן שלך בר מצווה במלון היפה ביותר בארה"ב. מאות יהודים יחגגו אתו במהלך חופשת החלומות הזו".

"כך, בשבת פרשת חיי שרה, הצטרפתי ליהודים רבים במלון "ברקלי" על שפת הים בניו ג'רזי".

מספר בעל המנגן הרב מאיר אדלר הי"ו על פנייה כפולה, "אבא-אבא", שנענתה באופן פלאי:

בעת חנוכתו של אולם האירועים המפואר "כתר הרימון", הרב אדלר הוזמן לשמח ולרגש בחתונה יוקרתית ומשקעת במיוחד.

כדרכו ניסה הרב אדלר מבעוד מועד לעמוד על אופיים של המחותנים - להבין איזה ניגון יגע במיתרי לבם, היכן לסלסל בנעימה והיכן לעורר את הכיסופים. במהלך הבידור נחשפה בפניו עובדה מצמררת: שני הצדדים הגיעו מרקעים שונים לחלוטין, שניהם תושבי חו"ל ממקומות שונים, אך חלקו כאב משותף ועמוק. שניהם החזיקו בחוות דעת רפואית חד-משמעית, לפיה לפי כל גרדי הטבע והרופאים - אין לזוג סיכוי לחבוק פרי בטן.

האווירה באולם הייתה נוצצת ועשירה עד למאוד, אך בין הצלילים והאורות ריחפה הסכמה כואבת בשתיקה:

זוהי השמחה היחידה שבני הזוג יחגגו בימי חייהם. לא יהיו כאן בריתות, לא קידושים ולא שמחות בר מצווה או נישואי צאצאים. משום כך הושקע באירוע הון עתק, מתוך רצון לחוות שמחה שלמה אחת עד תום.

רגע לפני השיא - מעמד החופה. נורות הבדולח והפרחים המרהיבים שעוטרו את המסלול לא יכלו להסתיר את ההתרגשות הגואה באוויר. מעמד כיסוי ההינומה, והנה הכלה צועדת לאטה על השטיח האדום בדרכה לחופה.

לפתע, התרחש דבר בלתי צפוי. הכלה עזבה את מקומה, ניגשה אל במת התזמורת, ובקול רועד ביקשה מהרב אדלר: "בבקשה, תשיר בחופה את השיר 'זוכני לגדל בנים ובני בנים'..."

הרב אדלר, בתבונתו וברגישותו העמוקה, הבין את גודל השעה ואת עדינות הרגע. כדי לשמור על כבוד המעמד ולשתף את החתן באותה זעקה, עשה עצמו כמי שניגש לסדר את המיקרופון ליד החתן. כשהגיע אליו עשה תנועה כאילו החתן לוחש משהו באוזנו. הרב אדלר המשיך להעמיד פנים כאילו הוא מופתע מבקשת החתן, כך שהציבור יבין שזו בקשה של החתן. או אז חזר אל הבמה, והחל לשורר בדבקות ובבכי את המילים העתיקות והמרגשות: 'זוכני לגדל בנים ובני בנים'.

הצלילים שבקעו מגורנו הרעידו את כתלי האולם. החתן, שהבין את גודל הרגע, הצטרף בכל כוחו לזעקה שנבקעה ממעמקים: "אבא!" הוא זעק ממקומו. "אבא!" הכלה התייפחה לעומתו. אך הציבור הרים גבה והסתכל על ר' מאיר בצורה מוזרה, כאומר: "אין לך שכל? האם זה מה שחסר כאן, לשמחה? לדרוך על היבלות?!" הרב אדלר התעלם מהמבטים הצורבים, ובדבקות ובנעימות שירתו הצליח לצרף את הציבור לתפילה ולמשאלה.

כשהגיע הרב אדלר לבית הזוג להביא להם את אלבומי החתונה, שיתפה אותו הכלה במה שעבר עליה באותם רגעים לפני החופה.

"אמיתי בליבי: אין סיכוי שבחתונה שלי לא נפנה בבקשה ישירה וישירה לאבא שבשמים. אני מאמינה בכל לב שלמרות התחזיות הקודרות של הרופאים הקב"ה כל יכול, ואולי תגיע עת הרצון שהבורא יחליט לעשות לנו נס ולתת לנו ילד משלנו. חבל שלא נהיה ראויים לקבל את מתנת השמים כי לא התפללנו על כך, כי בחופה שלנו לא התפללו על ילדים. לכן החלטתי שבחופה שלי נפנה לאבא שבשמים ונבקש ילדים טובים".

"האמת," הוסיף הבעל, "אף אני הופתעתי ברגע הראשון, אבל אז הבנתי שהבורא שלח לנו הזדמנות להתפלל בחופה על דורות ישרים. כך הצטרפתי לזעקתה ולבקשתה מאבא שבשמים".

וראו זה פלא. שמונה או תשע שנים לאחר מכן, בשעה 7:30 בבוקר מקבל הרב אדלר טלפון מחו"ל, שיחת טלפון נרגשת מאותו זוג שבישרו לו כי כנגד כל תחזיות הרופאים ומעל לדרך הטבע, הם חובקים בן משלהם למול טוב.

נחזור לנוי ג'רזי. בהשגחה פרטית, אחד המשתתפים באותה שבת שם היה ר' עקיבא אליהו. לפני שנים חגג את הבר מצווה לבנו אריאל בשבת פרשת "חיי שרה", כך שהוא הכיר היטב את הקריאה וההפטרה של הפרשה. לבקשת המארגנים, משפחת קוניק הי"ו, ר' עקיבא ליווה את נועם והכין אותו לבר המצווה שהכינו בסוד עבורו. אריאל, בנו של ר' עקיבא אליהו, היה תותחן בטנק. בבוקר השבעה באוקטובר הוא לקח את הטנק שלו לקיבוץ בארי. הוא הספיק להרוג עשרות מחבלים ולהציל אינספור חיים, עד שנרצח שם כשהוא בן עשרים בלבד, הי"ו.

נועם עלה שם בשבת לתורה, והונף על כתפיים כשמאות אנשים רוקדים אתו - יתומים, אלמנות, הורים שכולים ותורמים שהתאחדו לשבת המיוחדת הזו. "רקדנו ושרנו, זרקנו עליו סוכריות וחגגנו את בר המצווה שלו", סיפרו.

אימו של נועם אמרה שם בהתרגשות: "נועם יקירנו, כולם בחדר הזה חשבו שהם באים לאמריקה רק בשביל נופש. כמעט מאתיים כרטיסי טיסה מומנו למשפחות הללו כדי להגיע מישראל. אבל האמת היא, שכנראה בלי שאיש מאיתנו ידע, כל הטיול הזה אורגן בזכות התפילות שלך. כשאתה התפללת להשם וביקשת מאביך ז"ל, בהיותו קרוב לאבא שבשמים, שיעזור לך.

"ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים" - "שאם לא היה שולח עזרו מקודש לא היה בידנו כוח לשוב בתשובה שלימה", מטעים רבינו ה"זרע שמשון" זיע"א.

"הפנייה הקרובה מאביך הי"ד לאבא שבשמים פעלה לך שתזכה לחגיגה המפוארת הזו, שמילאה את משאלתך לטיול באמריקה, ובעיקר מילאה את משאלת אביך שבשמים - וארגנה לך בר מצווה כה מיוחדת שתישאר חרוטה לזכרת נצח בליבך ובלב המשתתפים".

כשקוראים לאבא מקרוב - הוא עונה. והלוואי שניקח לתשומת ליבנו: "קראוהו בהיותו קרוב".